

lige Breve, hvori han omstændelig gjorde Rede for alt, hvad der hændte ham og Børnene, og aabenhjertig tilstod hende alle sine Anfægtelser.

Neppe havde han dog faaet Pennen dyppet, før hans Øre opfangede Lyden af en munter Latter, der klang ind til ham ude fra Haven.

Frk. Tønnenen! ... foer det igennem ham.

Han kastede Blikket ud gennem Vinduet. Der stod hun henne ved Havelaagen sammen med Betty og Pastor Petersen, der til Damernes store Morskab slog efter Fluerne med et stort Bade-Haandklæde. For ikke at blive set trak han sig længere tilbage i Stuen; og her inde fra Mørket saae han nu, hvorledes Pateren galant bød Ragnhild Armen og lidt efter førte hende bort.

Med et ligesom brustent Blik blev han ved at stirre efter dem, indtil de forsvandt. Og pludselig styrtede han ned paa sine Knæ, vred angstfuld Hænderne over sit Hoved og stønnede højt:

„Herre, Herre! Jeg slipper dig ikke ... jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“